

то е комитетско. Направи началото, а ний ще доведемъ ловътъ до край.

Младийтъ Каракачанинъ бѣше навжсенъ и уми-слентъ; той се втвлече не въ своето дѣло, но тѣй като то му бѣ извѣстно когато той идяше тукъ, то той не можаше да му се въспротиви. Съ скрушение на сърдцето той се убѣди колко е мило на Българитѣ хайдутството, какъ то размърдва тѣхната душа, какъ то имъ развързва мислитѣ и устата, какъ се е срастнало съ тѣхъ; и какъ тѣжко и неохотно тѣ се прѣдаватъ на юначеството, какъ нито единъ отъ тѣхъ не може да сполучи на това поприще самостоятелностъ, и встѣхва въ него сѣкашъ като че ли го влачатъ съ вжжѣ.

Кой бѣше младий Каракачанинъ? Той е Българинъ както и останалитѣ двама негови съпътници: иѣкога той брлѣ другаръ на Хаджи Димитра и заедно съ него свършилъ своето образование въ старий Кювъ, въ онѣзи всеславянска столица, която е давала, дава и ще дава на всичкитѣ колѣна отъ Славянското племе люде на саблята и люде на перото. Тамъ е людката на Славянската вѣра, свобода и слава и Владимиръ, Баянъ и Игорь, три най-драгостѣни за славянското сърдце съкровища, всичкитѣ трима сж Киевляни. За това Киевъ е градъ всеславянский. Който въ него въспита свойгъ духъ, той ще порастне Славянинъ; който въ него утвърди своята столица, той ще господствува надъ Славянский миръ. Тамъ получиха своето нравственно развитие Хаджи Димитръ Асѣновъ и Данко Котленский; първий привикна себе си за война въ биткитѣ съ Чеченцитѣ и съ Черкезитѣ, за да се върне въ Балкана и тамъ да загине; вторий се е билъ съ Бухарцитѣ въ степитѣ на Туркестанъ и се върналъ въ родната си земя образованъ и опитенъ. Тѣ двамата сж дѣтца на Балканитѣ и двамата паднаха жертва на комитетитѣ, които искаха да облагородятъ съ тѣхъ хайдутитѣ и да ги прѣправятъ, ако е възможно, на юнаци.

Нему се искаше поне да се избави отъ участие въ грабежътъ при Котелъ и въ Ергени, и за това той на драго сърдце се съгласи да пхтува за Филибе за да